

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase, soudce Jana Kratochvíla a soudkyně Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **D. Y N.**, zastoupený JUDr. Hugem Körblem, advokátem se sídlem Hybernská 1007/20, Praha 4, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 12. 2025, čj. MV-179391/SO-2025, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2026, čj. 39 A 1/2026-42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k pobytu za účelem studia, konkrétně absolvování kurzu českého jazyka organizovaného veřejnou vysokou školou. Následně pokračoval v dalších jazykových kurzech českého jazyka na soukromých jazykových školách, přičemž mu bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „ostatní/jiné“, resp. za účelem vzdělávání, které nebylo studiem podle § 64 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců. Před skončením platnosti tohoto povolení podal žádost o jeho prodloužení. Ministerstvo vnitra žádost podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zamítlo, neboť shledalo jinou závažnou překážku jeho pobytu na území České republiky. Dospělo k závěru, že další pokračování v jazykové přípravě již nesměřovalo k původně deklarovanému cíli, tedy k zahájení vysokoškolského studia, nýbrž představovalo opakované a bezcílné navštěvování jazykových kurzů. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná zamítla. Následně se žalobce neúspěšně bránil žalobou u městského soudu.

[2] Žalobce (stěžovatel) proti rozsudku městského soudu brojil kasační stížností. Namítal, že se městský soud nedostatečně vypořádal s postupem žalované při výkladu neurčitého právního pojmu „jiné závažné překážky“. Za nezákonný stěžovatel považuje požadavek žalované, aby plnil předem nespecifikovaný cíl pobytu spočívající v posunu ve

studiu a zlepšení znalosti českého jazyka. Rozhodnutí žalované podle stěžovatele v tomto ohledu také porušilo jeho legitimní očekávání. Řada pobytových oprávnění totiž bývá v obdobných situacích prodloužena. Městský soud pak dále nedostatečně posoudil důkazy týkající se jeho studia, zejména skutečnost, že byl přijat ke studiu na soukromé vysoké škole a podal žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Stěžovatel též odkazoval na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2025, čj. 2 Azs 64/2024-38, kterým byla obdobná právní otázka předložena rozšířenému senátu a dovozoval z něj nezákonnost postupu žalované. Stěžovatel namítal i zásah do osobního a rodinného života, neboť na území České republiky žije se svou snoubenkou.

[3] Žalovaná ve vyjádření setrvala na svých závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí, které považuje za správné.

[4] Nejvyšší správní soud úvodem konstatuje, že námitka zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele je nepřijatelná (§ 104 odst. 4 soudního řádu správního). Stěžovatel ji neuplatnil před městským soudem a poprvé ji vznesl až v kasační stížnosti, a to přesto, že mu v jejím vznesení před městským soudem nic nebránilo.

[5] Jelikož v nyní projednávané věci rozhodovala specializovaná samosoudkyně, zabýval se Nejvyšší správní soud tím, zda jsou zbylé kasační námitky přijatelné. Podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. Nejvyšší správní soud, *Ostapenko*). Žádný z těchto důvodů není v posuzovaném případě dán.

[6] Stěžovatel obecně namítal, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný. Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o zásadních a pro danou věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za mylnou (nálezy ÚS ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nebo rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, či ze dne 1. 6. 2005, čj. 2 Azs 391/2004-62).

[7] Takto vymezenou nepřezkoumatelnost Nejvyšší správní soud neshledal. Městský soud své závěry odůvodnil srozumitelně a v rozsahu umožňujícím kasační přezkum. Stěžovatel ostatně s jeho závěry v kasační stížnosti polemizuje. Tato námitka nepřezkoumatelnosti tak představuje spíše nesouhlas se závěry městského soudu.

pokračování

[8] Stěžejní námitkou stěžovatele je, že správní orgány a městský soud nesprávně vyložily pojem „jiná závažná překážka“ a že po něm fakticky požadovaly splnění cíle pobytu, který zákon nepředpokládá.

[9] Nejvyšší správní soud se výkladem pojmu „jiná závažná překážka“ ve své judikatuře již zabýval. Jedná se o neurčitý právní pojem, u něhož správní orgán musí vymezit, v jakém jednání žadatele tuto překážku spatřuje, a své závěry vztáhnout ke konkrétním okolnostem věci (rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2021, čj. 2 Azs 325/2020-33, bod 17 a judikatura v něm citovaná). Neplnění, popřípadě pouze formální či účelové naplňování deklarovaného účelu pobytu, může takovou překážku představovat. U účelu ostatní/jiné je správní orgán oprávněn hodnotit, zda deklarovaná aktivita skutečně odůvodňuje dlouhodobou přítomnost cizince na území České republiky a směřuje k dosažení uváděného cíle (rozsudky NSS ze dne 21. 10. 2024, čj. 7 Azs 22/2024-27, bod 16; ze dne 2. 2. 2026, čj. 5 Azs 194/2025-33, body 28 a 29). Ve vztahu ke studiu Nejvyšší správní soud dovodil, že pobyt za tímto účelem náleží cizincům, kteří skutečně a vážně studují, nikoli těm, u nichž vzdělávací aktivita slouží jen jako prostředek k dalšímu setrvání na území (rozsudek NSS čj. 2 Azs 325/2020-33, právní věta). Ve skutkově srovnatelné věci, uvedl, že pokud cizinec jiný účel svého pobytu neuvede, je třeba vycházet z toho, že cílem jeho pobytu je nadále zahájení studia na vysoké škole (rozsudek NSS čj. 5 Azs 194/2025-33, body 32 a 33).

[10] Ve světle této judikatury nemůže jít tedy o zásadní pochybení městského soudu, pokud uzavřel, že správní orgány neposuzovaly splnění zákonem nestanovené podmínky, ale zkoumaly, zda deklarovaný účel pobytu stěžovatele byl skutečně naplňován a jestli další jazykový kurz odůvodňoval prodloužení jeho pobytového oprávnění.

[11] Městský soud pak sice pochybil, pokud považoval zmínku stěžovatele o přijetí na soukromou vysokou školu Škoda Auto Vysoká škola o. p. s. za irelevantní. Pokud rozhodnutí žalované je založeno na závěru, že jazyková příprava stěžovatele nesměřovala k zahájení vysokoškolského studia a šlo o opakované a bezcílné navštěvování jazykových kurzů, tak skutečnost, že stěžovatel v průběhu řízení před žalovanou vysokoškolské studium zahájil, by naopak mohla být skutečností vysoce relevantní. V kontextu nyní posuzované věci však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že úvaha městského soudu nepředstavuje zásadní pochybení.

[12] Městský soud totiž své rozhodnutí odůvodnil dále tím, že jednání stěžovatele vykazuje jisté znaky účelovosti. Ani Nejvyššímu správnímu soudu neuniklo, že stěžovatel měl v plánu absolvovat kurz českého jazyka na úrovni A2, a to v období do 31. 3. 2026. Neměl tedy v plánu nastoupit ke studiu na vysoké škole a měl za to, že jeho znalosti českého jazyka nejsou dostatečné. Teprve po vydání zamítavého rozhodnutí správním orgánem prvního stupně (7. 10. 2025) se přihlásil ke studiu na soukromé vysoké škole Škoda Auto Vysoká škola o. p. s., a to do studijního programu akreditovaného v českém jazyce. Pro přijetí ke studiu stačilo pouze uhradit poplatek za studium a prokázat dosažení středoškolského vzdělání. Přitom Nejvyšší správní soud považuje za všeobecně známou skutečnost, že úroveň A2, které chtěl stěžovatel dosáhnout k 31. 3. 2026, je pro vysokoškolské studium nedostačující. Úroveň A2 znamená, že člověk rozumí pouze nejběžnější slovní zásobě, dokáže pochopit smysl pouze jednoduchých textů a umí komunikovat pouze krátce v jednoduchých běžných situacích. Žalobce také nepřednesl

žádné důvody, proč najednou změnil své rozhodnutí a místo plánované České zemědělské univerzity začal studovat Škoda Auto Vysokou školu o. p. s.

[13] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal, že by závěr městského soudu, že postup stěžovatele je účelový, byl zásadním pochybením.

[14] Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře zabýval i správní praxí zakládající legitimní očekávání. Musí být ustálenou, jednotnou a dlouhodobou činností správních orgánů, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS). Stěžovatel ale takovou praxi neoznačil. Pouze poukazuje obecně na „řadu pobytových oprávnění v podobné situaci“. Pokud v jiných pobytových věcech bylo pobytové oprávnění prodlouženo, však ještě neznamená, že musí být vyhověno i jeho žádosti. Každý případ je třeba posuzovat individuálně, což městský soud i správní orgány učinily. Na první pohled „podobná situace“ může být ve skutečnosti odlišná.

[15] K odkazu na usnesení Nejvyššího správního soudu čj. 2 Azs 64/2024-38, kterým byla věc předložena rozšířenému senátu, Nejvyšší správní soud uvádí, že jím řešená otázka na nynější věc nedopadá. Týkala se vazby kurzů anglického jazyka k území ČR, zatímco v projednávané věci jde o opakované absolvování kurzů českého jazyka ve vazbě na dosavadní pobytovou a studijní historii stěžovatele.

[16] Lze tedy uzavřít, že kasační stížnost nevyvolává otázky, které by dosud nebyly v judikatuře řešeny nebo byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon. V daném případě nedošlo ani k zásadnímu pochybení městského soudu.

[17] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního odmítl pro nepřijatelnost.

[18] O nároku na náhradu nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního ve spojení s § 120 soudního řádu správního. Stěžovatel neměl ve věci úspěch a náhradu nákladů mu proto nelze přiznat. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 2. července 2026

Tomáš Foltas
předseda senátu